

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong tuần này cộng đoàn chúng ta được nhắc đến nhiều trên các phương tiện truyền thông đại chúng vì tai nạn xảy ra cho hai thành viên của cộng đoàn là chị Maria Đinh Ngọc Nga và chị Anna Hoàng Thị Kim Ánh. Tôi cũng được truyền thông của địa phận tiếp xúc để gởi lời chia buồn của Đức Tổng và Đức Cha Phụ Tá đến gia đình thân nhân của hai chị và cộng đoàn. Sau đó tôi được phóng viên của tờ Brisbane News phỏng vấn về việc tôi quen biết hai chị thế nào và phản ứng của cộng đoàn chúng ta ra sao khi được tin tai nạn chết người xảy ra. Họ muốn biết nguồn tin chính thức từ người chủ chăn coi sóc cộng đoàn vì có nhiều nguồn tin không chính xác loan truyền trên mạng xã hội. Vì những câu hỏi của nhà báo về tai nạn bất ngờ gây ra cái chết cho hai thành viên của cộng đoàn chúng ta, nên lá thư mục vụ tuần này tôi xin chia sẻ những suy nghĩ của tôi được gởi ra từ những câu hỏi về tai nạn chết người đó.

Mỗi người trong chúng ta đều có câu chuyện của cuộc đời mình để kể cho người khác nghe. Mỗi câu chuyện đời đó đều độc đáo và cần được lắng nghe với sự tôn trọng. Nhưng đáng buồn là tất cả các câu chuyện đời của chúng ta đều kết thúc khi chúng ta chết. Câu chuyện sẽ không đến nỗi quá buồn thảm nếu cái chết đến tự nhiên sau một đời sống lâu dài và trọn vẹn. Nhưng thỉnh thoảng cái chết thành linh xảy đến khi câu chuyện cuộc đời mới ở lưng chừng, lúc chuyện còn đang hứa hẹn những điều kỳ thú và tốt đẹp sẽ đến thì bị cắt đứt và kết thúc bất ngờ. Một cái kết như vậy sẽ làm chúng ta chung hững và để lại những câu hỏi không có câu trả lời.

Ngày mà một người qua đời là ngày chúng ta bắt đầu nói về câu chuyện cuộc đời của người đó. Câu chuyện đời họ dần trải ra trước mắt chúng ta. Tất cả được bày ra trước chúng ta, với những niềm vui hay nỗi buồn, những thành công hay thất bại. Nó giống như một cuốn sách bất thành linh mở ra cho mọi người đọc.

Nhờ những người quen biết và thân thích của hai chị Nga và Kim Ánh kể mà tôi biết rõ hơn về họ, đặc biệt về chị Nga qua những thân nhân của chị bên Việt-nam và bên Na-uy khi họ gọi điện thoại để hỏi thăm về em và di của mình. Qua cái chết của họ tôi mới nhận ra họ có thật nhiều người thương mến. Nhất là qua cái chết của họ tôi mới biết họ thân thiết với nhau biết là chừng nào vì họ tuy không là máu mủ ruột thịt, không sinh cùng ngày và không cùng sinh quán, nhưng được chết chung với nhau cùng ngày cùng nơi, dù tai nạn xảy ra ngoài dự tính của tất cả mọi người.

Nhưng trên hết, những lúc như thế này chúng ta mới thấy trân trọng cuộc sống phù du, vô thường, nay còn mai mất. Nửa tiếng trước họ cùng cười đùa hạnh phúc, cùng chụp hình chung với nhau, thế mà nửa tiếng sau người care taker trở lại đã thấy họ bất tỉnh chìm dưới lòng hồ bơi. Đôi khi chúng ta không nhìn thấy sự sống là một món quà vô giá, chỉ khi đối diện với những cái chết bất ngờ xảy ra chúng ta mới thấy sự sống đáng quý biết là chừng nào.

Trong bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này, người con thứ khi sống trong nhà cha mình đã không nhận ra sự may mắn mình đang hưởng vì anh có một người cha chẳng những giàu có của cải vật chất mà còn giàu tình yêu thương và giàu lòng nhân hậu. Chỉ khi bỏ nhà ra đi và tiêu hết đồng xu cuối cùng, anh ta mới có cơ hội nhận ra hạnh phúc lớn lao mà mình đã đánh mất.

Hãy đối xử tử tế với nhau. Hãy trân trọng thời gian khi còn có nhau. Không ai trong chúng ta biết cái chết đến với chúng ta vào ngày nào, giờ nào. Đừng để đến lúc mất nhau chúng ta mới hối hận vì đã không nói lên lời yêu thương mà chúng ta muốn nói, đã không trao tặng nhau những cử chỉ yêu thương mà đáng lẽ chúng ta cần trao tặng, vì đôi khi bắt đầu một ngày mới cũng có thể là bắt đầu ngày cuối cùng của cuộc đời như hai chị Đinh Ngọc Nga và Hoàng Thị Kim Ánh.

*Cám ơn đời mỗi sớm mai thức dậy
Ta có thêm ngày nữa để yêu thương.*

Tất cả tài sản vật chất sẽ phải bỏ lại khi chúng ta lìa đời. Chỉ có yêu thương sẽ theo chúng ta sang bên kia thế giới. Khi lìa bỏ cõi tạm này, chúng ta chỉ có thể gặp được Thiên Chúa, Đấng là nguồn tình yêu, nếu chúng ta đã gieo rắc yêu thương khi còn sống. Đó là tài sản duy nhất chúng ta thu góp được để dâng lên Thiên Chúa. Và đó cũng là tài sản duy nhất chúng ta sẽ để lại mãi mãi trong cuộc đời những người mà chúng ta đã trao tặng.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh